

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 135/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Veselým, Mierová 715/1, Veľký Krtíš, pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 CoPr 6/2013 zo 6. novembra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 321/2015 zo 16. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“) pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v

Nitre (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) sp. zn. 8 CoPr 6/2013 zo 6. novembra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 7 Cdo 321/2015 zo 16. marca 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a zároveň si uplatnila nárok na vyplatenie náhrady mzdy. Výpoveď z pracovného pomeru u zamestnávateľa – [REDAKOVANÉ] (ďalej len „zamestnávateľ“ alebo „žalovaný“, alebo „odporca“), jej bola osobne doručená 26. mája 2011 a ako dôvod boli uvedené organizačné zmeny a nadbytočnosť v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Aplikácia výpovedného dôvodu v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce nebola podľa sťažovateľky absolútne dôvodná a sťažovateľka ako zamestnanec nebola nadbytočná, pretože:

„a) Žalobkyňa ako zamestnanec, ktorý pôsobil v rámci elektrotechnických odborov u žalovaného nebol nadbytočný, pretože jej hodiny boli reálne potrebné v školskom roku 2011/2012 odučiť, dokonca by daný rok musela učiť hodiny nadčas. V čase doručenia výpovede bol prihlásený dostatočný počet žiakov.

b) Žalobkyni nebolo ponúknuté iné vhodné pracovné miesto ani na kratší pracovný čas napriek tomu, že v septembri 2011 bol uzatvorený pracovný pomer s 3 novými zamestnancami.

c) Žalobkyni nebolo predložené písomné rozhodnutie o organizačnej zmene na školský rok 2011/2012 a ani toto rozhodnutie nebolo nikdy u žalovaného oznámené, ani vyvesené. Žalobkyňa pokladá toto rozhodnutie o organizačnej zmene prerokované so zástupcami zamestnancov voči jej osobe za tendenčné a účelové... so snahou dosiahnuť splnenie formálnych predpokladov výpovede z dôvodu nadbytočnosti.“

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 14 Cpr 3/2011 zo 17. mája 2013 po vykonanom dokazovaní rozhodol tak, že žalobu zamietol a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania.

4. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa podala sťažovateľka v zákonom ustanovenej lehote odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a sťažovateľku zaviazal nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

5. Sťažovateľka napokon podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňovala § 241 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 OSP. Namietala v ňom, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP], a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP]. Žiadala v ňom, aby dovolací súd zrušil rozsudky oboch súdov a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázala na to, že formálnym postupom oboch súdov došlo k odmietnutiu spravodlivosti vo veci samej. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí v plnom rozsahu stotožnil s tvrdeniami súdu prvého stupňa bez toho, aby poskytol presvedčivú argumentáciu pre tento postup, resp. bez toho, aby sa zaoberal námietkami sťažovateľky v odvolaní. Ďalej sťažovateľka v podanom dovolaní namietala, že v zmysle § 237 písm. f) OSP sa jej postupom krajského súdu odňala možnosť konať pred súdom, a to tým, že odvolací súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania a nešlo o prípad podľa § 214 ods. 2 OSP, pre nesprávny názor krajského súdu bola vylúčená z realizácie svojich procesných práv (dopočutie štatutárneho zástupcu žalovaného), nebolo jej umožnené pripraviť sa na pojednávanie konané 15. októbra 2012, a zároveň bol porušený princíp kontradiktórnosti konania. Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné [§ 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 5 OSP].

6. V sťažnosti predloženej ústavnému súdu sa sťažovateľka zamerala hlavne na odôvodnenie porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorý odmietol jej dovolanie ako neprípustné.

7. Porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odôvodnila sťažovateľka tým, že nesprávne vyhodnotil podmienky prípustnosti dovolania a vyhodnotil ho ako neprípustné, a preto dovolanie meritórne neprerokoval (nezaoberal sa jej námietkami týkajúcimi sa preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu). Vady konania odôvodňujúce prípustnosť dovolania boli sťažovateľkou preukázané, napadnutý rozsudok krajského súdu je nezákonný a najvyšší súd napriek tomu ochranu sťažovateľke neposkytol.

8. Naopak, porušenie základného práva na ochranu pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskrimináciou v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy odôvodnila sťažovateľka iba vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, a to tým, že poukazom na závery uvedené v rozsudku okresného súdu ústavne nekonformne interpretoval § 63 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. a) Zákonníka práce. V tejto súvislosti sťažovateľka cituje z judikatúry najvyššieho súdu (napr. 5 Cdo 42/2010, 5 MCdo 17/2008, 3 Cdo 33/2008), ústavného súdu, ale aj Najvyššieho súdu Českej republiky (napr. 21 Cdo 2204/2003) a poukazuje na nevysporiadanie sa krajského súdu s citovanou judikatúrou.

9. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu bol porušený čl. 36 písm. b) ústavy, základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Taktiež sťažovateľka žiada, aby obe napadnuté rozhodnutia ústavný súd zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a aby jej priznal náhradu trov konania.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

12. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

14. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

15. Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade

a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

16. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

17. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Podľa čl. 36 písm. b) ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä... b) ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

19. Ako zo sťažnosti sťažovateľky vyplýva, táto smeruje jednak proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu a jednak proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

20. Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu. Tu sťažovateľka tvrdila, že týmto rozhodnutím došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodu, že najvyšší súd jej dovolanie odmietol a meritórne neprerokoval napriek tomu, že bolo prípustné.

21. Dovolanie sťažovateľky najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol pre jeho procesnú neprípustnosť v súlade s § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP. Vo vzťahu k dovolacím námietkam sťažovateľky zdôraznil výnimočnosť prípustnosti dovolania v súlade judikatúrou najvyššieho súdu. Najvyšší súd nezistil ani existenciu dovolacieho dôvodu uvádzaného v § 237 ods. 1 písm. f) OSP, teda odňatie možnosti konať pred súdom postupom krajského súdu. Zdôraznil, že sťažovateľkou namietané nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré nevykazovalo znaky odňatia možnosti konať pred súdom, ako aj skutočnosť, že nebolo s predstavami sťažovateľky, nebolo možné považovať za vadu konania v zmysle uvedeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Taktiež ani namietané porušenie zásady rovnosti zbraní (resp. kontradiktórnosti konania) tým, že jej nebola umožnená príprava na pojednávanie uskutočnené na okresnom súde 15. októbra 2012, pretože okresný súd *pred pojednávaním nezabezpečil, aby odporca predložil všetky doklady včas, ale akceptoval ich predloženie až na pojednávaní 15. októbra 2012, ako aj to, že jej neumožnil riadny výsluch účastníka konania a odoprel jej právo dopyčuť štatutárnu zástupkyňu odporcu a vykonať konfrontáciu výsluchom, najvyšší súd nevyhodnotil ako procesný postup, ktorý by mohol založiť vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP, keď z obsahu spisu bolo preukázané, že všetky doklady (hoci boli predložené*

na pojednávani) boli doručené sťažovateľke a následne mala možnosť sa k týmto dokladom vyjadriť a reagovať na ne. Ďalej najvyšší súd konštatoval, že vykonanie dokazovania je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania. Za nespôsobilý dôvod dovolania považoval najvyšší súd aj namietané nesprávne vyhodnotenie dôkazov, čo podporil poukazom na samotný charakter dovolacieho konania, v ktorom sa dôkazy nevykonávajú, a neprislúcha mu tak ani ich prehodnocovanie. Za správny považoval procesný postup krajského súdu spočívajúci v aplikácii § 214 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého rozhodol krajský súd bez nariadenia pojednávania.

K námietke sťažovateľky tykajúcej sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho sudu (nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu) najvyšší súd uviedol, že *«nie každá procesná nesprávnosť, ku ktorej dôjde v priebehu občianskeho súdneho konania, je relevantná z hľadiska procesnej prípustnosti dovolania. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú zmätočnosť spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania (viď § 237 ods. 1 O. s. p.); vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Niektorým vadám inej procesnej povahy majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (s tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam v tom zmysle, že ich považuje za relevantný dovolací dôvod (viď ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). ktorý možno uplatniť v dovolaní, ale len pokiaľ je procesné prípustné (viď R 111/1998 a zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté na jeho rokovaní 3. decembra 2015, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 24 1 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“...*

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetne stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo,

odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho sudu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie (vid' odôvodnenie rozhodnutia aj vyššie).

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup sudu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesné prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.».

Sťažovateľka v dovolaní vyslovila aj nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP], ku ktorému najvyšší súd uviedol: „Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav: dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval], alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.“

22. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť,

aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

23. Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

24. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uviedol, z akých dôvodov považoval dovolanie sťažovateľky za neprípustné, osobitne z akých dôvodov dospel k záveru, že nedošlo vo vzťahu k sťažovateľke k odňatiu možnosti konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]. Tieto dôvody uvedené najvyšším súdom považuje ústavný súd za dostatočné, výstižné a ústavne konformne formulované.

25. Ústavný súd nemá dôvod ani vo veci sťažovateľky odchyliť sa od ustálenej rozhodovacej praxe, tobôž v situácii, keď sťažovateľka nepredkladá k tejto otázke vo svojej sťažnosti žiadnu novú argumentáciu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci. Iba skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľkinho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

26. Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľky, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý by popieral ich účel a zmysel, ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľky a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní

o dovolaní s'azovateľky. Z tohto dôvodu s'aznosť s'azovateľky v jej časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

27. Ďalej sa ústavný súd zaoberal tou časťou s'aznosti, ktorá smerovala proti napadnutému rozsudku krajského súdu a ktorou s'azovateľka namietala porušenie základného práva na ochranu pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskrimináciou v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu (ústavný súd v tomto prípade postupoval podľa svojej stabilnej judikatúry, ktorá vychádza z názoru Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, v zmysle ktorej v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní lehota na podanie s'aznosti ústavnému súdu je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozsudku krajského súdu). Tu podstatou argumentácie s'azovateľky bolo tvrdenie, že krajský súd dostatočne nereagoval na jej odvolacie argumenty, jeho rozsudok je zmätočný, arbitrárny, jednostranný, nespravodlivý a nedostatočne odôvodnený, keď krajský súd aplikované ustanovenia Zákonníka práce interpretoval ústavne nekonformným spôsobom.

28. Krajský súd prerokoval odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, postupom podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 a § 156 OSP a dospel k záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP. Zároveň vo veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, ako aj že odôvodnenie jeho rozhodnutia je v súlade s § 157 ods. 2 OSP.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu, preto sa v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov podľa § 219 ods. 2 OSP, keď v ďalšom uviedol:

„Ak sa zamestnávateľ rozhodne uplatniť výpoveď, výpovedný dôvod musí existovať v čase dávania výpovede, t. j. už ku dňu doručenia výpovede. V prípade výpovedného dôvodu spočívajúceho v subjekte zamestnávateľa - tzv. organizačné dôvody, konkrétne

podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce - ak sa stane zamestnanec nadbytočný, ak sa zamestnávateľ rozhodne realizovať organizačne zmeny v znížení stavu zamestnancov, v dôsledku ktorých sa stane zamestnanec nadbytočný, môže dať dotknutému zamestnancovi výpoveď, teda zamestnávateľ už nepotrebuje výkon práce zamestnanca. O organizačnej zmene musí rozhodnúť zamestnávateľ v písomnej forme a následne na to môže uplatniť výpoveď. O tom, ktorý zamestnanec je nadbytočný, rozhoduje zamestnávateľ, súd neskúma, ktorého zamestnanca určil zamestnávateľ za nadbytočného. V súdnom spore by súd skúmal, či existovala organizačná zmena a či sa v jej dôsledku stal zamestnanec nadbytočný. Pri výpovedi zo strany zamestnávateľa je potrebné splniť ďalšie osobitné náležitosti, v určitých prípadoch musí zamestnávateľ pred tým, ako dá výpoveď, ponúknuť zamestnancovi vhodnú prácu a výpoveď danú zamestnancovi je potrebné vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov pod následkom neplatnosti výpovede.“

Krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel „k záveru, že v konaní bolo nesporne preukázané, že výpoveď zo dňa 26.5.2014, ktorou odporca skončil pracovný pomer s navrhovateľkou, je platná a v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami Zákonníka práce a v súlade s ostatnými právnymi predpismi, ktoré citoval súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia.

... že v konaní bolo preukázané splnenie zákonných predpokladov pre použitie výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce v písomnej výpovedi danej odporcom navrhovateľke dňa 26.5.2011 a to existencia organizačnej zmeny, nadbytočnosť odporkyne ako a zamestnanca a príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou odporkyne ako zamestnanca, v ktorom smere bolo dôkazné bremeno na odporcovi a ktoré odporca uniesol. Odporca v konaní preukázal prijatie písomného rozhodnutia o organizačnej zmene a jeho prijatie pred uplatnením výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, ktorá organizačná zmena spočívala v znížení stavu zamestnancov odporcu v počte šesť zamestnancov, s cieľom zvýšiť efektívnosť práce, s dôsledkom nadbytočnosti šiestich zamestnancov, vrátane zrušenia pracovného miesta navrhovateľky na úseku teoretického vyučovania- učiteľ elektrotechnických predmetov, ktoré predmety navrhovateľka vyučovala, v dôsledku ktorej skutočnosti sa stala navrhovateľka nadbytočná. Rozhodnutie odporcu bolo preukázateľne podmienené medzi účastníkmi nesporným faktom, že postupným vývojom počtu žiakov odporcu dochádzalo

od školského roku 2009/2010 k postupnému znižovaniu denných študentov, ako aj k postupnému znižovaniu počtu žiakov denného štúdia v odbore elektrotechniky, ktoré elektrotechnické predmety vyučovala navrhovateľka (v školskom roku 2009/2010 bolo celkom 625 žiakov, z toho v odbore elektrotechniky 197 žiakov, v školskom roku 2010/2011 bolo celkom 558 žiakov, z toho v odbore elektrotechniky 192 žiakov, v školskom roku 2011/2012 bolo celkom 467 žiakov, z toho v odbore elektrotechniky 179 žiakov a v školskom roku 2012/2013 bolo celkom 400 žiakov, z toho v odbore elektrotechniky 141 žiakov), pričom normatívny finančný príspevok na školu na kalendárny rok bol určený počtom jej žiakov a normatívnym objemom finančných prostriedkov prislúchajúcich na jedného žiaka na bežný kalendárny rok, preto bola výška príspevku priamo determinovaná počtom žiakov školy a zníženie počtu žiakov malo bezprostredný vplyv na zníženie počtu pedagogických zamestnancov, nakoľko objem pedagogickej práce znížením počtu žiakov priamo úmerne klesal. Táto skutočnosť bola pre odporcu determinujúca a keďže organizačná zmena nespočívala v znížení počtu vyučovacích hodín /i pokiaľ ide o predmety vyučované navrhovateľkou/, pokiaľ sa jednalo o organizačnú zmenu i vo vzťahu k navrhovateľke, pričom organizačná zmena spočívala v zrušení jej pracovného miesta, preto nie je dôvodná obrana navrhovateľky v tom, že nedošlo k zníženiu rozsahu vyučovacej potreby/hodín/ tých predmetov, ktoré vyučovala. Odporca rozhodol o tejto organizačnej zmene logicky v takom čase, aby bol daný dostatočný časový priestor na uplatnenie výpovede a na uplynutie výpovednej doby navrhovateľke, aby sa vyhol riziku, že si nebude môcť voči navrhovateľke v čase výpovednej lehoty plniť svoju základnú povinnosť, pridelovať jej prácu podľa pracovnej zmluvy. Odporca teda tiež nesporne preukázal nadbytočnosť navrhovateľky ako zamestnanca, ako aj skutočnosť, že nadbytočnosť navrhovateľky bola v príčinnej súvislosti s jeho rozhodnutím o znížení stavu zamestnancov, vzhľadom na zrušenie pracovného miesta navrhovateľky na úseku teoretického vyučovania - učiteľ elektrotechnických predmetov, ktoré predmety navrhovateľka vyučovala. S prihliadnutím na to, že odporca mal len jedno pracovisko, ktorého sa dotýkali predmetné organizačné zmeny týkajúce sa jeho zamestnancov, vrátane navrhovateľky, a odporca skončil pracovný pomer s navrhovateľkou vykonávajúcou prácu - učiteľka elektrotechnických predmetov, ktorá s touto zmenou súvisela, preto nebol daný dôvod z hľadiska efektívnosti práce zohľadňovať pracovné pomery zamestnancov, na ktorých navrhovateľka poukazovala, a to na pani [REDACTED]

a Mgr. [REDACTED]. Vychádzajúc z obsahu pracovnej zmluvy navrhovateľky- učiteľka odborných predmetov a praxe ako učiteľky elektrotechnických predmetov, vyššie uvedená organizačná zmena urobila navrhovateľku ako zamestnanca nadbytočnou, z hľadiska druhu práce, ktorú vykonávala a odporca nemal možnosť navrhovateľku ďalej vôbec zamestnávať prácou dohodnutou v pracovnej zmluve, teda výpovedný dôvod bol daný, keďže organizačná zmena súvisela s prácou, ktorú vykonávala navrhovateľka. Odporca v konaní tiež preukázal, že výpoveď zo strany odporcu danú navrhovateľke vopred prerokoval so zástupcami zamestnancov, čím bola splnená i táto hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede. Súd prvého stupňa skúmal, či i odporca splnil ponuku vhodnej práce ako hmotnoprávnu podmienku platnosti výpovede zo strany odporcu a v konaní bolo nesporne preukázané, že odporca nemal ku dňu výpovede v mieste dohodnutom v pracovnej zmluve ako miesto výkonu práce pre navrhovateľku žiadnu prácu a svoju ponukovú povinnosť teda ani nemohol splniť. Teda odporca preukázal, že predtým, než dal výpoveď navrhovateľke nedisponoval žiadnym voľným pracovným miestom v mieste, ktoré bolo dohodnuté v pracovnej zmluve ako miesto výkonu práce, ktoré by mohol navrhovateľke ponúknuť. Súd prvého stupňa správne skúmal a posudzoval splnenie ponukovej povinnosti odporcu ako predpokladu na podanie platnej výpovede podľa stavu v dobe výpovede. Pokiaľ navrhovateľka tvrdila, že keďže v čase dania výpovede odporca vedel, že má uzatvorené tri pracovné pomery na dobu určitú, ktoré končia k 30.06.2011 a súčasne vedel, že pracovné miesto navrhovateľky ruší s výpovednou lehotou k 31.08.2011, teda v čase výpovede musel logicky vedieť, že od 01.07.2011 bude môcť pridelovať navrhovateľke prácu/mal možnosť ju ďalej zamestnávať a pokiaľ od 1. septembra 2011 prijal na výučbu jednu učiteľku angličtiny [REDACTED], ako náhradu za učiteľku nemčiny a tým si odporca nesplnil svoju ponukovú povinnosť, odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že tieto prvé tri pracovné miesta neboli ku dňu výpovede navrhovateľke voľné a ostatné pracovné miesto bolo vytvorené až k 1.9.2011, teda neexistovalo ku dňu výpovede, a pokiaľ by i existovalo ku dňu výpovede, nebolo voľné, keďže pracovný pomer odporcu s učiteľkou nemčiny skončil až v auguste 2011.

... že výber nadbytočného zamestnanca v danej právnej veci patril výlučne odporcovi a súd nemohol preskúmať správnosť tohto výberu odporcu ako zamestnávateľa. Teda odporca pred súdom preukázal v konaní listinnými dôkazmi, že ku dňu výpovede všetky

navrhovateľkou označené konkrétne pracovné miesta boli obsadené inými zamestnancami, že sa jednalo o absolútnu nemožnosť navrhovateľku ďalej zamestnávať, v ktorom smere bolo na odporcovi bremena tvrdenia a dôkazné bremeno.“

Krajský súd na základe uvedeného dospel k záveru, že „*odôvodnenie napadnutého rozsudku je v súlade s ustanovením § 157 ods.2 OSP, obsahuje dostatočné skutkové a právne závery, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa i s poukazom na príslušné zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov na vec sa vzťahujúcich. Súd prvého stupňa stručne a jasne objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia, odpovedal na tie nastolené otázky účastníkov konania, ktoré majú podstatný význam pre vec. Nevyplýva z neho, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné a zjavne neodôvodnené a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.“*

Pokiaľ sťažovateľka namietala neplatnosť výpovede aj z dôvodu, že celé konanie odporcu v súvislosti s uskutočnenými organizačnými zmenami a výpoveďou z pracovného pomeru je v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka, § 13 ods. 3 prvá veta Zákonníka práce), pretože skutočným zámerom odporcu bolo vzhľadom na negatívny vzťah štatutárnej zástupkyne odporcu k sťažovateľke (o negatívnom vzťahu mal údajne svedčiť aj postup štatutárnej zástupkyne odporcu, ktorý predchádzal výpovedi, tak ako ho sťažovateľka popísala v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj v odvolaní) zbaviť sa sťažovateľky, krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, „*že v konaní nebolo preukázané takéto účelové konanie odporcu, keď nebol v konaní preukázaný takýto motív konania odporcu pri udelení výpovede navrhovateľke a také konanie odporcu, predchádzajúce výpovedi a pri udelení výpovede, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Nebolo preukázané konanie odporcu v rozpore s dobrými mravmi v súvislosti s tvrdenou predstieranou organizačnou zmenou, keď na základe zisteného skutkového stavu veci, takýto skutkový a právny záver nie je možné prijať. Súd prvého stupňa i v tomto smere v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď aj na túto otázku, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia /str. 11 rozsudku/ uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zo strany riaditeľky odporcu nešlo o účelové a tendenčné konanie.“*

Krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že „*vykonanie navrhovateľkou navrhnutých dôkazov na doplnenie dokazovania vo veci, ktorých vykonanie*

súd prvého stupňa zamietol z dôvodov ním uvedených, by bolo v danej veci nadbytočné a nehospodárne, vzhľadom na doposiaľ vykonané dokazovanie a úplne zistený skutkový stav veci“.

Z uvedených podstatných dôvodov preto krajský súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

29. Z formulácie § 219 ods. 2 OSP vyplýva, že nie je povinnosťou odvolacieho súdu uvádzať ďalšie, ešte neuvedené dôvody na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia (svedčí o tom slovné spojenie „prípadne doplniť“). Preto ak aj krajský súd pri „zdôraznení správnosti“ uviedol opätovne dôvody, ktoré už boli obsiahnuté v rozsudku okresného súdu, nemožno to považovať za porušenie ustanovenia § 219 ods. 2 OSP, a už vôbec nie s prípadným dopadom na základné práva sťažovateľky.

30. Je teda evidentné, že krajský súd využil možnosť, ktorú mu poskytovalo príslušné zákonné ustanovenie procesného právneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo. Ústavný súd už vo svojej judikatúre uviedol (napr. IV. ÚS 462/2012), že všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom konaní.

31. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

32. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní nastolil.

33. Krajský súd v rozsudku vysvetli, ako dospel k záveru o nevyhnutnosti potvrdiť rozsudok okresného súdu, pretože zistil jeho vecnú správnosť. Rovnako je z rozsudku krajského súdu zrejmé, ako sa vysporiadal s tými argumentmi sťažovateľky, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam, osobitne s tými, ktoré použila sťažovateľka v dovolaní. Krajský súd vysvetlil, z akých dôvodov považoval za preukázané splnenie zákonných predpokladov na použitie výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 2 písm. b) Zákonníka práce, a to existenciu organizačnej zmeny, nadbytočnosť sťažovateľky ako zamestnanca a príčinnú súvislosť medzi oboma predpokladmi, pričom ku každému z nich zaujal právny názor, ktorý dostatočne vysvetlil. Opakovane krajský súd poukázal na to, že o výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný, rozhoduje výlučne zamestnávateľ; súd nie je oprávnený v tomto smere rozhodnutie zamestnávateľa preskúmať. Krajský súd postupoval vo svojej argumentácii logicky, a preto ústavný súd považuje spôsob interpretácie a aplikácie Zákonníka práce za ústavne konformný a nesignalizujúci porušenie sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

34. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

35. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje napadnutý rozsudok krajského súdu za nepresvedčivý, keďže z neho vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich kľúčové právne závery odvolacieho súdu.

36. Úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaných rozhodnutí všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných

právných predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti. Dôvody napadnutého rozsudku, ktoré viedli odvolací súd k rovnakému právnemu záveru, ku ktorému dospel aj súd prvého stupňa, preto nemôžu podľa názoru ústavného súdu viesť k záveru o ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý by zároveň zakladal dôvod na vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy.

37. Keďže napadnuté rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

38. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

39. Sťažovateľka ďalej osobitne namietala porušenie svojho základného práva na ochranu pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskrimináciou v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

40. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru (ku ktorým patrí aj základné právo na prácu a jej ochranu vyplývajúce z čl. 35 a čl. 36 ústavy), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 36 ústavy by bolo možné

uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v rozpore s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov, ku ktorým všeobecné súdy dospeli.

41. Ústavný súd v závere konštatuje, že označené rozhodnutia všeobecných súdov, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprocených princípov podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľky podľa čl. 36 ústavy, v dôsledku čoho bolo potrebné i túto zostávajúcu časť sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť odmietnuť.

42. Vzhľadom na uvedené odmietol ústavný súd i túto časť sťažnosti sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

43. Keďže sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky v nej uplatnenými nezoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2017